

Historien om Kvilhaugen gård.

Beskrivelsen er utdrag fra konsept hos Kvilhaugen gård, med noen tilføyelser hentet fra Byarkivet.

General von Krogh bygslet i 1810 tre jordstykker bort til det som ble ”Trines Minde”, Blussuvoll Vestre og Kvilhaugen gård. General von Krogh var eier av Blussuvoll gård som i dag heter Blussuvoll Østre. I 1838 ble Kvilhaugen gård eget bruk, og hovedhuset ble satt opp i 1820. Ved restaureringen i 1988 fant man skrevet i tømmeret Johan Fredrich Øyen 11.mars 1820.

Kvilhaugen gård var den minste av disse 4 gårdene med sine totalt 63 mål dyrket mark. Eiendommen gikk helt ned til Kristiansten festning. I 1920 ble det solgt ut 20 mål til Kringkastingen. Jordstykket til Berg Arbeiderkirke ble også solgt. Prisen ble fastsatt i 1936, men kjøperen fikk ikke sette spaden i jorda før jordstykket var betalt. Grunnsteinen til kirka ble først lagt ned i 1965, etter at menighetsrådet fikk ettergitt den siste gjelda på 2500 kroner.

Navnet Kvilhaugen har flere naturlige forklaringer. På slutten av 1800-tallet hadde byens befolkning landsted her oppe og kunne hvile seg. Det var dessuten naturlig å hvile seg på haugen etter den lange Blussuvollsbakken.

I 1935 hadde gården 2 hester, 10 kyr, 1 okse, 4 griser og 20 høns. Det ble dyrket 3000 kg bygg, 1000 kg hvete, 15000 kg potet og resten høy. På det areal som i dag er parkeringsplass ble det dyrket potet. Før krigen hadde drengene på gården fri kost og losji og en lønn på 35 kroner i måneden. Drengene hadde også egen utedo. Denne toseteren ligger foran stallen, ved siden av inngangsdøra til restauranten, og er fortsatt ”intakt”.

Da krigen kom i 1940 beslagla tyskerne 10 mål jord, og satte opp bygningen som ligger nedenfor gården. Bygningen er i samme stil som hovedhuset, slik at det fra luften skulle se ut som en storgård for de allierte. I tillegg ble det satt opp 200 meter med brakker med kantine rundt gården. I disse brakkene bodde det tysk militærpoliti, noe som bidro til ”rolige forhold” under krigen.

Hjalmar Østerås var tredje og siste generasjon som drev Kvilhaugen gård. Han giftet seg i 1942 med Harda som kom fra Oksvoll på Nes i Fosen. De fikk ingen barn, men hun hadde en datter fra før og var en streng og bestemt kone. Hun var svært glad i katter og hadde 17 stykker på det meste.

Hjalmar og hans brødre var aktive i Strinda Idrettslag. Kvilhaugen var et naturlig samlingssted for ungdommen som spilte fotball på idrettsbanen som lå på Lidarende ved Eberg.

Hjalmar Østerås hadde to hester. En fjording som han kjøpte av tyskerne, og en kaldblodshest som het Kvilhaugbrun. Kvilhaugbrun var en kjent traverhingst i Strinda og omegn, og ble kjørt av kuskene Garberg og Blekkan. Hesten kjørte også å Biri.

Dersom ”Lofferan” ikke fikk overnatting på herberget, gikk de forbi gården på sin veg til Strinden teglverk der de kunne sove natta over. De var fryktløse og brukt ofte å komme innom Kvilhaugen gård for å få sen en skive brød.

Den siste høyonna ble gjort i 1957. Den gang var det fem kyr på gården. Året etterpå forlot den siste kua gården. Strinda og Trondheim ble slått sammen i 1964. Den gangen sa politikerne at gården måtte rives. Det var nemlig ikke plass til en slik bondegård i en moderne by. Da sa den siste regjerende bonden på Kvilhaugen Hjalmar Østerås: "Jordene mine kan dere ta, men heimen min vil jeg bo i . Han fikk viljen sin og bodde på gården til han forlot denne verden i 1987.

Blussuvoll gård fikk i 1988 status som bevaringsverdig bygning. Restaurantdriften begynte først som selskapsdrift i hovedhuset. Fjøset ble etter hvert til både kro og selskapslokale. I fjøset ligger lokalene "Stallen" og "Båsen". I tillegg ligger lokalene "Grishuset", "Sauen" og "Vognskjulet" i låven. På plenen foran hovedhuset er det serveringsplass for 200 gjester.

I 2006 ble lokalene restaurert. Utvendig ble låvebrua gjort om og innvendig ble det lagt til rette for serveringslokaler i 2. etasje. Eiendommen omfattes av reguleringsplan R1168B av 21.mars 1991. Kvilhaugen har gnr 58, bruksnummer 3 og har adresse Blussuvollsbakken 20. Eiendommen er regulert til spesialområde for bevaring.

Det var Svein Skibnes Arkitektkontor som stod for planlegging av ombygningsarbeidet.